

Angela Marsons

Vermoorde onschuld

Deel 7 van de *Kim Stone*-serie

Ze dachten dat ze veilig waren. Ze hadden het mis.

Vertaald door Textcase

PROLOOG

Het Black Country, eerste kerstdag

Lauren Goddard zat op het dak van het dertien verdiepingen tellende flatgebouw. Het winterse zonnetje wierp schaduwen over haar blote voeten, die over de rand bungelden. Kille windvlagen prikten in haar wiebelende tenen.

De beschermende reling was een paar jaar geleden aangebracht, nadat een vader van zeven kinderen van het dak gesprongen was. Toen Lauren elf jaar was, had ze een kniptang gestolen bij de plaatselijke prijsstunter en zich daarmee toegang verschaft tot de smalle rand van het dak, die sindsdien haar nadenkplek was. Vanaf hier kon ze de prachtige Clent Hills in de verte zien en daardoor de sombere, lelijke werkelijkheid van het leven onder zich eventjes vergeten.

Als de hel aan een voorjaars schoonmaak zou doen, zou Hollytree de plek zijn waar de ingezetenen tijdelijk heen werden gestuurd. Probleemgezinnen uit de hele West Midlands, nergens anders welkom, hadden hier een plekje gevonden. Het was de hoofdstad van de verstotenen. Overal in de gemeente werden opgeluchte zuchten geslaakt als er weer een gezin uitgezet werd en niemand boeide het waar ze terecht zouden komen. Het was voldoende om te weten dat ze weg waren en zo werden er steeds meer ingrediënten aan de Hollytree-smeltkroes toegevoegd.

De overduidelijke grens om het gebied werd zelfs door de politie maar

zelden overschreden. Dit was de arena van verkrachters, kindermisbruikers, dieven en asociale. De politie hield slechts van buitenaf toezicht.

Vandaag leek het allemaal echter heel vredig. Je zou haast denken dat diefstal, verkrachting en misbruik op eerste kerstdag even niet plaatsvonden, maar dat was complete onzin. Het ging allemaal door, of de koningin nu haar toespraak hield of niet. Laurens moeder wankelde nog altijd door hun lelijke flatje, haar onafscheidelijke glas gin in haar hand. De enige concessie vanwege de feestdag was de glinsterende slinger rond haar hals die haar vergezelde tijdens haar tripje van de woonkamer naar de keuken om haar glas nog eens bij te vullen.

Lauren verwachtte al lang geen kaartjes of cadeautjes meer. Ooit had ze haar moeder verteld over de opwinding van haar vriendinnen, hun cadeautjes en plezier, de kalkoen op tafel en de chocolaatjes in hun kerst-sokken. Haar moeder was in de lach geschoten en had toen gevraagd of dat het soort kerst was dat Lauren graag wilde vieren. Onschuldige Lauren had ja geknikt en het mens had op televisie een zoetsappige kerstfilm opgezet en gezegd dat ze daar maar van moest genieten.

Sindsdien had Lauren niets meer met Kerstmis.

Maar dit had ze in elk geval wel, háár kleine stukje hemel op aarde. Hier was ze veilig. Hier kon ze even vluchten.

De eerste keer dat ze hiernaartoe was gevluht, was toen ze zeven was geweest. Haar moeder was toen ook stomdronken geweest. Hoeveel geluk had ze gehad dat zij het enige kind van de vier was dat die vrouw had mogen houden? Ze was hierheen gegaan toen haar moeders toenmalige vriend Roddy haar tussen de benen had gegrepen en aan haar gezicht had gelikt. Haar moeder had hem woedend van Lauren afgesleurd, krijsend dat hij haar pensioenvoorziening nog zou verpesten. Destijds had Lauren niet begrepen wat haar moeder bedoeld had, maar inmiddels wist ze dat maar al te goed.

Dit was ook de plek waar ze op haar zestiende verjaardag had zitten

huilen nadat haar moeder haar had ingewijd in het familiebedrijf door haar voor te stellen aan haar pooier, Kai Lord.

Twee maanden daarvoor had hij haar hier gevonden en had ze hem verteld dat hij moest oplazeren. Ze had niet gered willen worden. Het was al te laat geweest. Zestien jaar oud en ze was verdomme nu al een verloren zaak.

Al zo vaak had ze erover gefantaseerd hoe het zou zijn om zichzelf voorwaarts in de wind te werpen. Ze stelde zich dan voor dat ze als een veertje naar de grond zou zweven en had zich een gevoel van gewichtloosheid voorgesteld, zowel van lichaam als van geest.

Lauren ademde diep in en liet haar adem vervolgens met een diepe zucht ontsnappen. Over een paar minuten moest ze aan het werk. Regen, ijzel, sneeuw, Kerstmis... Hoerenlopers lieten zich nergens door afschrikken. Er zouden misschien minder klanten komen dan normaal, maar komen zouden ze. Altijd.

Ze hoorde de deur naar het dak niet opengaan, noch de voetstappen die haar richting uit kwamen. Ze zag de hand niet die haar een duw gaf. Het enige dat ze zag, was de grond, die pijlsnel op haar af raasde.

‘Meen je dat nou,’ krijste Kim tegen het dashboard van haar elf jaar oude Golf. ‘Echt?’ Ze draaide sleutel opnieuw om in het contact, maar haar laatste beetje hoop dat ze de auto met haar geschreeuw had weten over te halen om te starten verdween toen de motor nog een paar keer sputterde en toen helemaal de geest gaf.

In haar handen wrijvend bleef ze even zitten. Op zich was het niet vreemd dat de auto weigerde. Hij had al sinds zeven uur ’s ochtends op de parkeerplaats gestaan, in temperaturen die niet boven de min twee waren uitgekomen. De Golf had veertien uur de tijd gehad om zijn wraak te plannen.

‘Krijg de kolere,’ zei ze tegen hem terwijl ze het portier opende.

Nu moest ze terug naar het bureau en daar een taxi bellen. Ze kon zich de meesmuilende blik op Jacks gezicht al helemaal voorstellen als hij haar terug zou zien komen lopen, zeker nadat ze hem zojuist nog had uitgelachen omdat het hem niet was gelukt een zinnig woord te krijgen uit een dronkenman die bij hoog en laag had beweerd dat hij de Kerstman was. Weliswaar zou de beste man dan twee weken te laat zijn geweest, maar hij had het toch stug volgehouden.

Ze bereidde zich voor op Jacks spot en stak haar hand uit naar de deur van het bureau.

Die zwaaide echter spontaan open en twee in zwarte uniformen geklede mannen holden naar buiten. Eentje rende verder, maar de tweede vertraagde zijn pas en bood haar zijn excuses aan.

‘Sorry, mevrouw,’ zei hij. ‘Een kettingbotsing met vijf auto’s op de oprit naar de snelweg.’

Ze knikte begrijpend en zette een stap opzij.

De twee agenten stapten in de dichtstbijzijnde patrouillewagen, zetten hun sirene en zwaailichten aan en raceten ervandoor.

Ondanks dat het zaterdagavond was, zouden ze weinig verkeer tegenkomen. De meeste mensen waren slim genoeg om thuis met een warm drankje lekker op de bank televisie te kijken en Kim hoopte dat de rest van haar team dat over korte tijd ook aan het doen was.

Stomme rotauto. Gelukkig was Barney bij Charlie thuis en kon hij na hun wandeling lekker warm worden bij de gashaard. Op lange dagen zorgde haar zeventigjarige buurman altijd voor haar hond.

Ik kom je snel halen, jongen, beloofde ze hem in stilte terwijl ze de nu lege parkeerplaats van de patrouillewagen overstak.

Met een frons viel haar een vreemde vorm op, die tegen de muur van het politiebureau geleund leek. Ze wist waar het op leek, maar dat was onmogelijk. Het object was niet opgemerkt door de afgeleide agenten, die per slot van rekening op weg waren geweest naar een kettingbotsing.

Het bloed dat door Kims aderen stroomde, leek plots nog killer dan de buitentemperatuur. ‘Nee toch, verdomme,’ fluisterde ze toen ze twee stappen naar voren zette. En eenmaal in het licht van de straatlantaarn voegde ze daaraan toe: ‘O, shit.’

Kelly liep over Tavistock Road en deed een dappere poging om te midden van de sneeuwbus die de afgelopen twee uur aangezwollen was en nu diagonaal vlokken op haar af leek te vuren, zichtbaar te blijven. De koude wind dwarrelde om haar benen, die slechts tot halverwege haar dijen bedekt werden door een spijkerrokje.

De rest van de meiden had er na tien minuten wel de bruil aangegeven. Alleen Sally Summers, een van de oudere sekswerkers, had op de hoek van de straat standgehouden. Sneeuw was slecht voor de zaken.

Ze pakte haar telefoon en toetste een nummer in. Haar moeder nam na de derde keer overgaan op. 'Hoi, mam. Alles goed daar?'

'Ja hoor, Lindy lag tegen tien minuten eindelijk in bed. Ze bleef maar vragen om meer koekjes.'

Een warm gevoel welde in Kelly op en ze omarmde het. De vierjarige Lindy kon behoorlijk ondeugend zijn en maakte daar bij oma flink gebruik van. Kelly wilde niets liever dan naar huis gaan en naast haar kleine meisje in bed kruipen. Dan zou ze haar warme, mollige handjes in de haren nemen en even zou de wereld lang zo erg niet meer zijn. Ze wilde het zo graag... maar het kon niet. Een deel van haar had stiekem gehoopt dat haar dochter nog wakker zou zijn, dan had ze haar nog even kunnen spreken en haar gerust kunnen stellen dat ze snel thuis zou zijn. Ze had gewoon haar stemmetje even willen horen.

'Is het druk in de club, Kel,' vroeg haar moeder om de stilte te vullen.

Kelly kruiste haar vingers en sloot haar ogen. Haar moeder dacht dat

ze drie avonden per week achter de bar werkte in een nachtclub in Stourbridge. De waarheid zou haar hart breken. ‘Ja, er zijn er nog een paar. Ik ben alleen even gaan roken.’

‘Prima, pop. Let goed op als je naar huis komt. Het sneeuwt enorm.’

‘Doe ik, mam. Bedankt.’ Kelly hing op. Als ze was blijven praten, zou haar moeder de tranen in haar stem gehoord hebben.

Voor de zoveelste keer vervloekte ze haar eigen koppigheid. Als ze achttien maanden geleden haar trots had ingeslikt, zou ze niet in deze situatie zijn beland.

Toen ze op haar zeventiende zwanger was geworden, had haar vriendje haar gedumpt. Ze was heel dicht bij een abortus geweest, maar op het laatste moment had ze, tegen de wens van haar moeder in, besloten het kindje te houden. Daar had ze geen moment spijt van gehad. Ze was vastbesloten geweest om voor haar dochter te zorgen en de eerste tijd was dat heel goed gegaan. Ze had een baan gevonden, evenals een tweekamerappartementje in Netherton dat groot genoeg was geweest voor Lindy en haarzelf. Ze had de huur kunnen betalen door middel van verstandig inkopen doen en alleen aanbiedingen kopen.

Tweeënhalf jaar geleden was ze haar baan als administratief medewerkster bij een verzorgingstehuis echter kwijtgeraakt. De schulden hadden zich opgestapeld tot het punt waarop elke envelop die op de deurmat was geploft een aanmaning of erger had bevat. Toen de elektriciteit was afgesloten, was ze wanhopig geworden.

Haar buurvrouw Roxanne was haar te hulp geschoten met de mededeling dat ze ene Kai Lord kende, bij wie Kelly wel een lening zou kunnen afsluiten. De mysterieuze West-Afrikaanse man had haar een veel grotere lening geboden dan ze nodig had gehad, maar hij had erop gestaan dat ze het geld aan zou nemen, ‘vanwege de kleine’.

Even had ze overwogen haar moeder om hulp te vragen, maar die had kritiek gehad op haar beslissing het huis uit te gaan. Ze had niet geloofd

dat Kelly in staat zou zijn om zelf voor haar dochter te zorgen. Als ze haar moeder om geld zou hebben gevraagd, zou Kelly hebben toegegeven dat ze gelijk had gehad.

De strenge, stinkende man bij de overheid die haar had geholpen bijstand aan te vragen, had haar uitgelegd dat het wel een paar weken zou duren voor ze de tweewekelijkse toelage van vierhonderd pond zou ontvangen en een voorschot had ze ook niet kunnen krijgen.

In een huis zonder elektriciteit, te laat met het overmaken van de huur en met nauwelijks eten in huis had ze geen andere keus gehad dan Kai's lening aannemen. Met die duizend pond had ze haar rekeningen afbetaald.

Drie weken later was hij echter de lening inclusief de rente komen incasseren. Het totale bedrag was drieduizend pond geweest, het drievoudige van wat ze geleend had. Dat had ze uiteraard niet kunnen betalen en Kai was woedend geworden. Hij had haar verteld dat zijn zakenpartners daar niet blij mee zouden zijn en hoewel hij zelf 'de kleine' nooit iets aan zou doen, zou hij niet durven garanderen dat dat ook zou gelden voor de mensen aan wie hij haar schuld zou moeten doorverkopen. Hij had echter wel een oplossing geweten voor het probleem en zij had geen andere keuze gehad dan die aan te nemen.

De eerste klant was het ergste geweest, maar uit noodzaak en wanhoop had ze het doorstaan. Na een aantal klanten had ze een manier ontwikkeld om zichzelf af te sluiten van wat ze deed.

Uiteindelijk was het allemaal voor niets geweest: het was haar niet gelukt een baan te vinden vóór haar lening bij Kai Lord was afbetaald en ze had haar flat moeten opzeggen en weer bij haar moeder in moeten trekken.

Maar elke keer dat ze in een auto stapte, was ze dichterbij de vrijheid, hield ze zichzelf voor. Ze had plannen voor de toekomst. Ze zou zo lang als het nodig was bij haar moeder blijven wonen, een goede baan vinden, zoveel mogelijk sparen en dan pas verhuizen als ze alles goed op de rit had.

Een auto sloeg Tavistock Road in en de snelheid van de wagen suggereerde dat het een klant was.

Kelly stapte uit de portiek en keek naar links en naar rechts. De klant zou háár als eerste zien, niet Sally. Ze rechtte haar rug tegen de snijdende wind en de sneeuwvlokken, die op haar blote huid belandden en wegsmolten. Heupwiegend zette ze pas naar de stoeprand, waar ze haar hoofd suggestief scheefhield.

De auto kwam tot stilstand. Met een glimlach stapte ze in.